

Най-напредъ бързаше съ изплезенъ езикъ Арапъ. Следъ него крачеха единъ следъ другъ запъхтѣни Слави и Любенъ. На опашката пълпеше Гочо и от време на време поспираше да извика:

— Ехо-о! Бате Славе, това не е ли Черниятъ връхъ?

Слънцето печеше право на среща. Въ синьото небе нѣмаше ни едно облаче. Каменливата пѣтека се виеше все по нагоре и по нагоре, като че нѣмаше край.

При чешмата до Говедарника дружината спрѣ да почине. Разтвориха раницитѣ, хапнаха, пиха по едно канче студена вода, а Любенъ дори наду хармоничката.

Изведнажъ Арапъ, който душеше нѣщо изъ камънака, заръмжа, наежи се и залая уплашено. Слави се взрѣ нататъкъ и скочи. Грабна тоягата си и викна:

— Не мърдайте! Усойница!
— и хукна нататъкъ.

Любенъ и Гочо хлъцнаха отъ страхъ и се приготвиха да бѣгатъ. Слави приближи дебнешкомъ до камъка, дигна тоягата — и неочаквано се засмѣ:

— Тю-ю, бре Арапъ! Излѣга всички ни! То било само кожата ѝ!

Любенъ и Гочо боязливо приближиха и източиха вратове: върху напечения камъкъ легеше, като лъскава жива усойница, суха змийска кожа. Слави я бутна съ тоягата и тя прошумолѣ. Гочо се опули:

— Мамо-о! Ами ако се преструва?...

— Какво ще се преструва, бре юнако? Нали ужъ си училъ тия нѣща: спала е цѣла зима, напролѣтъ се събудила, съблѣкла си кожата, и сега се разхожда съ нова премѣна. Пъкъ старата я оставила да